

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **M. S.**
zastastoupen JUDr. Janem Malým, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Praha 8, Sokolovská 5/49

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2019, čj. KUKHK-9781/DS/2019/DV-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 2. 2019, čj. MMHK/025623/2019/OP/Beč, sp. zn. P/3394/2018/OP/Beč, kterým byl uznán

vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d), písm. f) bod 5 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za to mu byla uložena pokuta ve výši 35.000 Kč a zákaz činnosti spočívající zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul průběh správního řízení a popsal přestupky, kterých se měl žalobce dopustit. Uvedl, že dne 14. 10. 2018 v 10:10 hod. žalobce řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Audi RS6, registrační značky X, šedé barvy, na pozemní komunikaci, v ulici Koutníkova, v Hradci Králové, od křižovatky s ulicí Petra Jilemnického do obce Rozběřice, k čp. 22, kdy během jízdy uvedeným úsekem pozemní komunikace ujížděl nebezpečně rychlou a bezohlednou jízdou hlídce Policie ČR a nereagoval na výzvu k zastavení vozidla dávanou z jedoucího služebního vozidla Policie ČR rozsvícením nápisu „STOP POLICIE“ a doplněnou výstražným světlem modré barvy. V obci Rozběřice u domu čp. 22 zastavil a opustil vozidlo, následně byl hlídkou Policie ČR vyzván k provedení orientační dechové zkoušky na alkohol ke zjištění, zda při řízení vozidla není ovlivněn alkoholem a testu na užití jiných návykových látek. Žalobce byl dále vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologických materiálů, což i přes řádné poučení odmítl. Na místě mu nebyl zadržen řidičský průkaz, jelikož jej (spolu s osvědčením o registraci vozidla) dle svého vyjádření neměl u sebe. Svým jednáním tak žalobce porušil § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. f) a g) a § 6 odst. 7 písm. a) a b) zákona o silničním provozu.
3. Žalovaný konstatoval, že zjištěné skutečnosti týkající se předmětného přestupku obsažené ve spisovém materiálu považuje za prokázané, neboť vše bylo řádně zadokumentováno v oznámení přestupku Policií České republiky a spisovém materiálu včetně výsledku svědků. Uvedl, že po prostudování všech svědeckých výpovědí dospěl k závěru, že vozidlo Audi z Hradce Králové do Rozběřic prokazatelně řídil žalobce. K věci před správním orgánem vypovídali jako svědci policisté nstržm. J. Š., nstržm. P. T. a pprap. M. T., dále svědci J. Č. J. Č.. Žalovaný shrnul, že z jejich výpovědí je zřejmé, že policejní hlídka v obci Rozběřice sice ztratila na velmi krátkou dobu pronásledované vozidlo Audi z dohledu (řidič zastavil a vystoupil z vozidla), ale po tuto dobu sledoval vozidlo svědek J. Č., který viděl, jak před jeho domem zastavilo vozidlo Audi, z něhož vystoupil řidič, kterého následně zadržela policie. Dle žalovaného je tento nepochybný závěr v přímém rozporu s tvrzením žalobce, že si šel do ulice pro auto a po 2 až 3 minutách marného volání přijelo vozidlo Audi, z něho vystoupil jeho příbuzný, hodil mu klíče a utekl a asi minutu poté dorazila policie. Žalovaný shrnul i výpovědi svědků navržených žalobcem (svědci T., H., Č. a K.), kteří shodně vypověděli pouze to, že přijeli do obce Rozběřice společně se žalobcem a vozidlo, kterým přijeli, zaparkovali mezi náměstíčkem a slepou ulicí, kam posléze vjelo a zastavilo vozidlo Audi. V jejich výpovědích žalovaný shledal rozpory, pro které je označil za nevěrohodné.
4. K výpovědím všech svědků žalovaný konstatoval, že výpovědi policistů shledal jako věrohodné a vzájemně spolu korespondující a navazující na výpovědi svědků J. a J. Č., oproti tomu výpovědi svědků navržených žalobcem jsou neurčité, tendenční a je z nich zřejmá snaha dosvědčit žalobci, že do Rozběřic přijel jako spolujezdec ve vozidle Mercedes s nimi a že se přestupku nemohl dopustit. Žalovaný označil za klíčovou

výpověď svědka J. Č., která utváří ucelený logicky provázaný důkazní řetězec s výpověďmi policistů, ohledně toho, kdo byl řidičem vozidla Audi.

5. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále zabýval naplněním znaků předmětných přestupků, otázkou zavinění a výší uložené pokuty žalobci. K návrhu žalobce na provedení výslechu jeho bratra uvedl, že jej považuje v danou chvíli za nadbytečný, protože přestupek žalobce byl prokázán.

II. Shrnutí žalobních bodů

6. Žalobce se žalobou ze dne 7. 6. 2019 domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí a jeho zrušení včetně zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
7. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné ze dvou důvodů, konkrétně, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by naplnil skutkovou podstatu přestupku, za jehož spáchání byl sankcionován, a že řízení je postiženo vadou, která vedla k nesprávnému rozhodnutí správního orgánu.
8. K prvnímu žalobnímu bodu žalobce uvedl, že ve správním řízení nebylo řádně prokázáno, že by naplnil formální stránku skutkové podstaty správního deliktu. Poukázal na to, že i v kontextu správního trestání se uplatní ústavní princip presumpce nevinu a z něho plynoucí zásada *in dubio pro reo*. Z této zásady plyne, že je úkolem státních orgánů, aby řádně prokázaly naplnění všech znaků skutkové podstaty trestného činu, resp. správního deliktu či přestupku. Rozhodnutí o vině nemůže být založeno na domněnkách, spekulacích a odhadech správního orgánu, nýbrž je třeba, aby byly řádným způsobem prokázány všechny relevantní skutečnosti, na jejichž základě je usuzováno na naplnění skutkové podstaty deliktu. Dle žalobce nebyly tyto základní předpoklady v projednávané věci naplněny. Uvedl, že se hájil, že předmětné vozidlo neřídil, a určil osobu, která vozidlo řídila, když uvedl, že vozidlo řídil jeho bratr M. K.. Za takového důkazního stavu nelze návrh důkazu a tvrzení žalobce odmítnout jako nadbytečné, jak učinil žalovaný, neboť nepochybně dochází ke krácení jeho práva na spravedlivý proces. Pokud by bylo prokázáno, že žalobce vozidlo neřídil a řídila jej jiná osoba (což tvrdí žalobce od počátku), nemohl by se dopustit ani jednoho z přestupků, který je mu kladen za vinu.
9. Dále žalobce uvedl, že závěr správních orgánů je založen na výpovědích policistů, jejichž výpovědi jsou nejen ve vzájemném rozporu, ale nekorespondují i s výpověďmi dalších účastníků a svědků. Zdůraznil, že ani jeden z policistů neviděl žalobce jako řidiče vozidla při jeho zastavení a po svém příjezdu jej viděli stát mimo vozidlo. Tuto skutečnost nelze vyvrátit ani jejich dosud technicky neověřeným tvrzením, zda mohli žalobce jako řidiče vozidla vidět na samém počátku „honičky“, zda mohli vůbec v daný čas s ohledem na místní poměry vidět a rozpoznat jej jako řidiče. Dle názoru žalobce toto možné nebylo, protože řídil jeho bratr a mohlo tak dojít ke snadné záměně žalobce s jeho bratrem.
10. Tato obrana nebyla dle žalobce odvolacím orgánem adekvátním způsobem zohledněna, neboť ten se s ní vypořádal toliko nepřezkoumatelným konstatováním, že považuje za dostatečné vyjádření policistů a svědka Č., a proto že není nutno provádět důkaz výsledkem řidiče, kterého určil žalobce.
11. Žalobce uzavřel, že v daném případě byla hrubým způsobem narušena rovnost stran řízení, což je zcela nepřípustné a v rozporu s ústavním pořádkem ČR, Listinou základních práv a svobod. Správní orgány obou stupňů pochybily, když některé důkazy vyhodnotily v rozporu s provedením dokazování, když nadto nepřihlédly k žalobcem tvrzeným skutečnostem, a když neprovedly jím navržené důkazy, které mohly prokázat jeho nevinu. Správní orgány postavily rozhodnutí na důkazech, které byly získány v rozporu s pravidly pro procesní postup v řízení, a na těchto důkazech založily své rozhodnutí, což je zcela nepřípustné.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námítky zejména k otázce dokazování a hodnocení výpovědí svědků zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že návrh žalobce, aby byl proveden výslech jeho bratra učiněný až v odvolacím řízení shledal jako nadbytečný, vzhledem k tomu, že přestupek žalobce byl jednoznačně prokázán. Žalobce byl přítomen dokazování, navrhl jeho doplnění o výslech svědků, jejichž soupis doložil správnímu orgánu dne 27. 12. 2018, jméno bratra M. K. se na něm neobjevilo, jeho výslech nežádal, byť měl být údajným řidičem vozidla Audi v inkriminovaný čas.
13. Žalovaný má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

IV. Jednání soudu

14. Při jednání před soudem zástupce žalobce přednesl podstatu žalobních námitek, přičemž zdůraznil, že žalobce byl správním orgánem zkrácen na svém právu na obhajobu, když nevyslechl jím v odvolání navrženého svědka (jeho bratra), a připomněl žalobní námítky vztahující se k provedení dokazování včetně hodnocení výpovědí vyslechnutých svědků. V podrobnostech odkázal na písemné vyhotovení žaloby.
15. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil.
16. Při jednání soud přistoupil k ověření některých skutkových otázek, k čemuž žalobce znovu popsal průběh události, ke které došlo dne 14. 10. 2018 v obci Rozběřice, a k čemuž byla do soudního spisu doplněna mapka zmíněné obce a snímky předmětné slepé ulice vedoucí k domu čp. 22 (pořízeno z portálu Mapy.cz).

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
18. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku vyhotoveného dne 14. 10. 2018, čj. KRPH-97402-5/PŘ-2018-0500ES, a spisového materiálu o přestupku (obsahující úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy, úřední záznam o zajištění osoby, úřední záznamy o podání vysvětlení a fotodokumentace), který mu postoupila Policie ČR, Krajské ředitelství Královéhradeckého kraje, Odbor služby pořádkové policie, pohotovostní a eskortního oddělení, Hradec Králové, vyhotovil dne 21. 11. 2018 oznámení o zahájení přestupkového řízení se žalobcem ve věci předmětného přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na den 17. 12. 2018. Současně jej vyrozuměl o předvolání svědků. Při ústním jednání dne 17. 12. 2018 proběhlo za přítomnosti žalobce dokazování, včetně výslechu předvolaných svědků, tj. zasahujících policistů J. J. Č.. K návrhu žalobce na

výslech dalších svědků nařídil správní orgán I. stupně další jednání na den 30. 1. 2019 a předvolal navržené svědky Z. K., Z. Č., M. T. J. H.. V tento den proběhlo za přítomnosti žalobce ústní jednání a dokazování včetně výslechu předvolaných svědků.

19. Dne 8. 2. 2019 vydal správního orgánu I. stupně rozhodnutí čj. MMHK/025623/2019/OP/Beč, sp. zn. P/3394/2018/OP/Beč, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d), písm. f) bod 5 a písm. k) zákona o silničním provozu, jichž se měl dopustit tím, že dne 14. 10. 2018 v 10:10 hod., řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Audi RS6, registrační značky X, na pozemní komunikaci v Hradci Králové od křižovatky ul. Koutníkova s ulicí Petra Jilemnického do obce Rozběřice, k čp. 22, přičemž během jízdy ujížděl nebezpečně rychlou jízdou hlídce Policie ČR a nereagoval na výzvu k zastavení vozidla dávanou z jedoucího služebního vozidla Policie ČR rozsvícením nápisu „STOP POLICIE“ a doplněnou výstražným světlem modré barvy, v obci Rozběřice u domu čp. 22, zastavil a opustil vozidlo, kde byl následně hlídkou Policie ČR vyzván k provedení orientační dechové zkoušky na alkohol a testu na užití jiných návykových látek, které i přes poučení odmítl, byl vyzván i k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologických materiálů, což přes poučení rovněž odmítl. Žalobci nebyl na místě zadržen řidičský průkaz, neboť jej spolu s osvědčením o registraci vozidla neměl (dle svého vyjádření) u sebe.
20. Uvedeným jednáním měl žalobce porušit ustanovení § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. f) a písm. g) a § 6 odst. 7 písm. a) a písm. b) zákona o silničním provozu a za to mu byla uložena pokuta ve výši 35.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.
21. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí magistrátu potvrdil.
22. Krajský soud posoudil žalobu v mezích jejího rozsahu a uplatněných žalobních důvodů. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal to, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by naplnil formální stránku skutkové podstaty jemu vytýkaných přestupků a že tedy nebylo prokázáno, že se dopustil přestupků, za jejichž spáchání byl sankcionován. S tím v podstatě souvisí i druhý žalobní bod, a to, že řízení je stíženo vadou, když správní orgány postavily rozhodnutí na důkazech, které byly získány v rozporu s pravidly pro procesní postup, neboť některé důkazy vyhodnotily v rozporu s provedením dokazování a neprovedly žalobcem navrhovaný důkaz výsledkem svědka, který mohl prokázat jeho nevinu. Podstatou vznesených žalobních námitek je tedy otázka, zda bylo ve věci prokázáno, že žalobce byl v inkriminovanou dobu řidičem motorového vozidla tovární značky Audi RS6, registrační značky X, které po jízdě z Hradce Králové (od křižovatky ul. Koutníkova s ulicí Petra Jilemnického) zastavilo v obci Rozběřice u domu čp. 22, kde byl následně kontrolován hlídkou Policie ČR.
23. Dle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Podklady pro vydání rozhodnutí správního orgánu se zabývá díl 3, hlavy VI, části druhé správního řádu. Mohou jimi být zejména návrhy účastníků řízení, důkazní prostředky uvedené v § 53 až § 56 správního řádu, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci (nejčastěji

policejních orgánů), jakož i skutečnosti obecně známé. Správní orgán je povinen zjistit v řízení v dané věci všechny rozhodné okolnosti ve prospěch i neprospěch toho, jemuž má být ve správním řízení uložena nějaká povinnost, a to i bez návrhu účastníků, pokud se jedná o správní řízení, v němž má být taková povinnost z úřední moci uložena. Při hodnocení důkazů správní orgán postupuje v souladu se zásadou jejich volného hodnocení, podle níž hodnotí každý důkaz zvlášť, jakož i všechny důkazy v jejich souhrnu, a to podle své úvahy. Při hodnocení podkladů je správní orgán povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co v řízení v dané věci vyšlo najevo, včetně všeho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 3 a 4 správního řádu).

24. Žalobce v žalobě připomněl svou obhajobu ve správním řízení, tj. že se hájil tím, že vozidlo neřídil, že řídila jiná osoba, kterou pak v odvolacím řízení identifikoval, a poukazoval zejména na to, že výpovědi policistů jsou ve vzájemném rozporu a nekorespondují ani s výpovědi svědků Z. K., Z. Č., M. T. a J. H.. Žalovaný je naopak přesvědčen, že skutkový stav byl v daném případě spolehlivě prokázán, a to výpověďmi policistů a svědků J. Č. a J. Č., přičemž za zcela klíčovou označil výpověď svědka J. Č..
25. Těžiště sporu se v tomto směru tak nachází v rovině hodnocení důkazů, když na straně jedné stojí svědecké výpovědi zasahujících policistů (podepsané oznámením přestupku a úředním záznamem), a svědecká výpověď J. Č. aj. Č., na straně druhé tvrzení žalobce a výpovědi svědků Z. K., Z. Č., M. T. a J. H..
26. Předně nutno předeslat, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Nevychází tedy ze zásady, že některý důkazní prostředek má *a priori* vyšší váhu než důkazní prostředek jiný. Nelze tedy bez dalšího vycházet z toho, že např. výpověď policisty má větší význam než výpověď jiného svědka. Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, přitom není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako například fotografie, videa apod. Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí, přičemž v případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly.
27. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005-84, „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“
28. V projednávané věci byli nejprve vyslechnuti při kontrole zasahující policisté, tj. nstržm. J. Š., nstržm. P. T. a pprap. M. T.. Ti shodně vypověděli, kde vozidlo Audi poprvé zahlédli a odkud jej začali sledovat a zastavovat pomocí rozsvíceného nápisu „STOP POLICIE“ s výstražným světlem modré barvy, že jim rychlou a nebezpečnou jízdou ujíždělo a že vozidlo pronásledovali až do obce Rozběřice, kde ve slepé ulici vozidlo zastavilo před domem čp. 22, a ve chvíli, když k němu dojeli, již žalobce byl vedle vozu a odcházel, vystupovat z vozu jej neviděli. Shodně uvedli i to, že na místě a blízkém okolí se dále nacházely pouze 2 osoby, a to obyvatelé okolních rodinných

domků. Shodli se i na tom, že ve vozidle Audi byla pouze jedna osoba (řidič), přičemž nstržm. Š. v řidiči poznal žalobce. Pokud šlo o výpověď policistů o tom, zda pronásledované vozidlo Audi měli stále v dohledu, nstržm. Š. vypověděl, že měl vozidlo Audi celou dobu v dohledu, nstržm. T. uvedl, že vozidlo Audi v obci Rozběřice asi na sekundu ztratili z dohledu, a pprap. T. uvedl, že vozidlo Audi v obci Rozběřice ztratili na moment z dohledu. K dotazu správního orgánu, zda existuje videozáznam z celé události, pprap. T. uvedl, že vozidlo nebylo vybaveno kamerou a záznam osobní kamerou nebyl pořízen.

29. Dále byly vyslechnuty osoby, které se v inkriminovanou dobu nacházely v blízkosti místa, kde v předmětné slepé ulici vozidlo Audi zastavilo, tj. u svých domů čp. 22 a čp. 20. Svědek J. Č. vypověděl, že se nacházel na dvoře svého domu čp. 22 a viděl přijet vozidlo Audi, které zastavilo před vraty, a z vozidla vystoupil řidič. Vzápětí na to přijela policie. Uvedl, že viděl vystoupit řidiče, že na ulici byl jen ten řidič a poté policisté. Řidiče vozidla (tj. žalobce) svědek poznal při výslechu před správním orgánem. Svědek J. Č. vypověděl, že viděl přijet rychle auto, a to ze své zahrady (u domu čp. 20) na vzdálenost asi 50 - 60 m. Jakmile zastavilo, bylo slyšet další auto, což bylo asi za 15 - 20 vteřin. Uvedl, že někdo z auta Audi vystoupil, ale na tu dálku že nebyl schopen řidiče poznat. Následně u vozidla viděl tři policisty a jednu civilní osobu.
30. K věci dále vypovídali svědci navržení žalobcem Z. K., Z. Č., M. T. a J. H.. Všichni shodně vypověděli, že přijeli do Rozběřic společně se žalobcem vozidlem Mercedes, které zaparkovali mezi náměstíčkem a slepou ulicí, kam posléze vjelo a zastavilo vozidlo Audi. Svědek T. uvedl, že od místa, kde zastavilo vozidlo Audi a poté policejní hlídka, byl vzdálen asi 80 - 100 m, k dotazu upřesnil, že když viděl projet Audi kolem něho, tak žalobce ke svému vozidlu vyšel od vozidla Mercedes, se kterým přijeli. Nedokázal však odpovědět na dotaz, v jaké časové prodlevě za vozidlem Audi přijela policie, k dotazu na počet osob v místě kontroly odpovídal neurčitě „mohlo tam být asi pět lidí ... viděl jsem dva policisty, pak tam přijelo další auto policie, u vozidla byla ještě nějaká další osoba, ale ta rychle zmizela, kam nevím“. Svědek H. vypověděl, že neví, proč zastavili v Rozběřicích. Poté, co zastavili, „proletělo“ kolem nich Audi a po několika minutách byla slyšet a vidět policejní hlídka. K dotazu upřesnil, že to bylo asi po 1 až 2 minutách. Nevěděl, kde se nacházel žalobce, když projelo vozidlo Audi, neviděl, kolik bylo na místě kontroly osob, uvedl, že neví, kdo tam byl. K místu, kam zajela vozidla, se nepřibližoval. Svědek Č. vypověděl, že v Rozběřicích zastavili, on si zapálil a po chvíli přijelo vozidlo Audi a chvíli na to policie. Uvedl, že co se dále dělo neví, že do místa (do ulice), kam zajela auta, neviděl. Nevěděl proto, kolik se v místě kontroly nacházelo osob ani kolik bylo na místě policistů. Uvedl, že si nepamatuje, v jaké časové prodlevě přijelo vozidlo policie za vozidlem Audi. Svědek K. uvedl, že po zastavení jejich vozidla v Rozběřicích venku kouřili a žalobce někam odešel a najednou se okolo nich prohnalo vozidlo Audi a po nějakém čase projela hlídka policie. Uvedl, že co se dělo dál, neví, že do ulice neviděl. Uvedl, že pak se posadili zpět do auta a čekali na žalobce. Časový horizont mezi odchodem žalobce a projetím Audi si nepamatuje.
31. Vzhledem k tomu, že žalobcem navržení svědci Z. K., Z. Č., M. T. a J. H. měli potvrdit tvrzení žalobce, je vhodné připomenout, co v posuzovaném případě k věci uvedl on sám (v průběhu řízení se k věci vyjádřil několikrát). Při předmětné silniční kontrole dne 14. 10. 2018 do Úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy do kolonky nazvané Další

doplňující skutečnosti sám vepsal následující text: „Já M. S. jsem byl ve vesnici Rozběřice zastaven při odchodu od mého vozu, který jsem si v této vesnici převzal před 3 svědky od mého příbuzného. I dle záznamu PČR je jasné, že jsem byl PČR vyzván k předložení dokladů + podrobení se testu na alk. + drogy. Jako chodec nejsem povinen se podrobit. A zda někdo ujížděl PČR nevím.“ Toto své vyjádření následně podepsal. Při ústním jednání konaném u správního orgánu I. stupně dne 17. 12. 2018 k přestupku uvedl, že ten den jel se svými čtyřmi kamarády do Rozběřic pro svůj vůz Audi, který si nechal upravovat u příbuzného. Uvedl: „... po dojetí na náměstí jsme vystoupili a já jsem šel do ulice pro auto. Když jsem do ulice přišel, vůz v ulici nebyl, asi po dvou třech minutách marného volání jsem slyšel svůj vůz přijíždět a z něj vystoupit mého příbuzného, který mi hodil klíče a utekl ... asi minutu poté dorazila policie, která mě zadržela ...“. K dotazu správního orgánu uvedl, že svědci (tj. kamarádi, se kterými do Rozběřic přijel) byli asi 10 m od místa, kde bylo zaparkované jeho vozidlo. Na otázku, kdo řídil jeho vozidlo, uvedl, že je to osoba blízká, proto nebude uvádět její data. Při ústním jednání konaném u správního orgánu I. stupně dne 30. 1. 2019 k dotazu správního orgánu na osobu řidiče znovu uvedl, že vozidlo řídila osoba blízká a že využívá svého práva v tomto směru nevypovídat. Při jednání před soudem dne 11. 8. 2020 žalobce znovu popsal průběh událostí dne 14. 10. 2018, tj. že s kamarády přijel do obce Rozběřice, protože byl domluven s bratrem, že mu tam předá auto. Uvedl, že po příjezdu do Rozběřic vystoupil z auta Mercedes u rybníčku před odbočkou do slepé ulice, do které následně přijelo jeho vozidlo Audi. Kamarádi s autem Mercedes poodjeli dále k náměstíčku a zaparkovali na volném prostranství u domu, asi na poloviční cestě mezi náměstíčkem a odbočkou do slepé ulice. Žalobce uvedl, že čekal u odbočky do slepé ulice, když kolem něho projelo vozidlo Audi. To zajelo do slepé ulice a žalobce šel za ním. Když došel k vozidlu, řidič (tj. bratr žalobce) mu hodil klíče a rychle odešel opačným směrem mezi domy. K dotazu soudu žalobce uvedl, že jeho spolujezdci (kamarádi) zůstali u vozidla Mercedes, pouze M. T. si šel odskočit, žalobce ho však neviděl. Dále žalobce uvedl, že ve chvíli, kdy s ním policisté řešili předmětnou záležitost u domu čp. 22, tak že se někteří z kamarádů byli podívat co se děje, situaci sledovali asi z poloviny slepé ulice.

32. Správní orgán a následně i žalovaný posoudili výpovědi svědků tak, že výpovědi policistů shledali věrohodnými a vzájemně spolu korespondující a navazující na výpovědi svědků J. a J. Č.. Výpovědi svědků navržených žalobcem označili za neurčité, tendenční a v porovnání s tvrzeními samotného žalobce za nevěrohodné. Za klíčovou pak označili výpověď svědka J. Č..
33. S hodnocením správních orgánů výpovědí svědků M. T., Z. Č. J. H. a Z. K., se krajský soud zcela ztotožňuje. Byli to svědci navržení žalobcem a měli potvrdit jeho verzi průběhu celé události. Jak vyplývá ze shora uvedeného, už z jednotlivých vyjádření samotného žalobce je zřejmé, že sám podrobnosti předmětné události popisoval pokaždé trochu jinak. Nejprve tvrdil, že své vozidlo Audi převzal do svého příbuzného před třemi svědky, přesto následně uváděl, že jeho spolujezdci (kamarádi) zůstali u vozidla Mercedes, že pouze M. T. si šel odskočit (žalobce jej však neviděl) a že až ve chvíli, kdy s ním policisté řešili předmětnou záležitost u domu čp. 22, tak někteří z kamarádů sledovali situaci asi z poloviny slepé ulice (ta je dlouhá asi 100 m). Při ústním jednání 17. 12. 2018 uvedl, že svědci (tj. kamarádi, se kterými do Rozběřic přijel) byli asi 10 m od místa, kde bylo jeho vozidlo Audi. Rovněž nejprve tvrdil, že s kamarády dojel na náměstí v Rozběřicích, kde všichni vystoupili a on si šel do ulice pro auto, které tam však nebylo a po dvou až třech minutách „marného volání“ vůz přijel a z něho vystoupil jeho

příbuzný, hodil mu klíče a utekl. Při jednání u soudu vypověděl, že po příjezdu do Rozběřic vystoupil z auta Mercedes u rybníčku před odbočkou do slepé ulice a že kamarádi s autem Mercedes poodjeli dále k náměstíčku a zaparkovali asi na poloviční cestě mezi náměstíčkem a odbočkou do slepé ulice. Výpovědi svědků T., Č., H. a K., a to právě i v kontextu s vyjádřeními samotného žalobce tak vyzněly neurčitě a nevěrohodně, výpovědi se rozcházelý v tom (nebo si svědci nepamatovali), kde vystoupil žalobce z auta Mercedes a odkud vyšel pro svůj vůz Audi. Pouze M. T. uvedl, že situaci sledoval ze vzdálenosti 80 až 100 m (přitom celá slepá ulice je dlouhá asi 100 m), ostatní uvedli, že na místo neviděli, nikdo nepotvrdil tvrzení žalobce „o převzetí vozidla Audi před třemi svědky“, ani to, že by situaci sledovali cca 10 m od místa, kde zastavilo vozidlo Audi, ani to, že žalobce z vozidla Mercedes vystoupil již u rybníčku (u odbočky do slepé ulice) a ostatní, že poodjeli zaparkovat Mercedes o něco dále k náměstíčku. Tato svědectví tedy tvrzení žalobce neprokázala a nedoložila.

34. Pokud jde o hodnocení výpovědi policistů, lze se správními orgány souhlasit pouze potud, že policisté shodně vypovídali o tom, kde vozidlo Audi poprvé zahlédli a odkud je začali sledovat a zastavovat a že ve chvíli, když k němu došli, již žalobce stál vedle vozu, přičemž vystupovat z vozu jej neviděli. Konzistentnost jejich výpovědí však snižuje neshoda v tom, zda vozidlo Audi měli při pronásledování stále na dohled, či jej z dohledu na chvíli ztratili, o čemž vypovídali rozdílně. Věrohodnost pprap. T. pak dále snižuje i to, že vypověděl, resp. uvedl, že vozidlo nebylo vybaveno kamerou, přestože k žádosti správního orgánu I. stupně ze dne 19. 12. 2018 o doplnění spisového materiálu a k dotazu, zda byl při předmětné silniční kontrole pořízen videozáznam z vozidlové nebo osobní kamery, sdělila Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor služby pořádkové policie, pohotovostní a eskortní oddělení, že videozáznam z vozidlové kamery byl již přemazán. Výpověď zasahujících policistů tedy krajský soud nepovažuje za zcela konzistentní a bezrozpornou (v tomto směru proto koriguje závěr žalovaného) a pouze jejich výpovědi by pro jednoznačný závěr ve věci postačit nemohly.
35. Pro posouzení věci za zcela zásadní považuje krajský soud výpovědi svědků J. a J. Č. (ostatně i správní orgány označily tyto výpovědi za stěžejní, když je správně hodnotily i z pohledu jejich vztahu k účastníkovi řízení), a to zejména výpověď J. Č., který jako zcela nestranný svědek vypověděl, že viděl přijet předmětné vozidlo Audi, které zastavilo před vraty jeho domu čp. 22, a že z vozidla vystoupil řidič, v němž identifikoval žalobce, přičemž potvrdil i to, že krátce na to přijela policie. Jeho výpověď tak zcela jednoznačně potvrdila skutečnost, že žalobce byl řidičem vozidla Audi, které v inkriminovanou dobu přijelo do slepé ulice k domu čp. 22 v Rozběřicích. Ani žalobce nijak relevantně výpověď tohoto svědka nezpochybnil. Z fotografií založených v soudním spise v kontextu s fotografií založenou ve správním spise na č. l. 41 je přitom zřejmé, že ze dvora domu čp. 22 je před vrata velmi dobrý a ničím neomezující výhled.
36. Krajský soud tedy uzavírá, že nemá žádné pochybnosti o tom, že bezprostředně před policejní kontrolou provedenou v obci Rozběřice u domu čp. 22 řídil vozidlo Audi RS6, registrační značky X, žalobce. Nutno konstatovat, že žalobce měl bezpochyby osobní zájem, proč tvrdit, že neřídil vozidlo Audi, neboť je zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud považuje jeho výpověď a vyjádření za účelové a z velké části jako nevěrohodné. Nevěrohodnost jeho tvrzení přitom umocnila i výpověď některých svědků, a to i těch, které žalobce sám navrhl (viz výše). Jeho verzi o průběhu

události pak zcela vyvrátila výpověď svědka J. Č. (viz výše). Ve světle shora uvedeného je pak nepodstatné, zda, příp. na jak dlouho, ztratili policisté vozidlo Audi z dohledu, i to, zda nstržm. Š. viděl v Hradci Králové v ul. Koutníkova do vozidla Audia a v řidiči poznal žalobce, k čemuž žalobce navrhoval provedení rekonstrukce. K tomu lze navíc dodat, že rekonstrukce pozorovací situace na místě nemusí nijak svědčit o rozeznání obličeje. Zpětná rekonstrukce by mohla jen obtížně nasimulovat stejné podmínky výhledu, jaké měli policisté v den, kdy předmětné auto sledovali. Rekonstrukce pozorovací situace na místě samém by tak za daných okolností neměla žádný praktický význam.

37. Byť tedy správní orgány neprovedly vyhodnocení svědeckých výpovědí zasahujících policistů zcela správně (k tomu viz shora), na konečný závěr ve věci a tedy ani na zákonnost rozhodnutí to ve svém důsledku nemělo vliv. Skutkový stav byl totiž zjištěn dostatečně spolehlivě tak, aby byly vyloučeny důvodné pochybnosti o něm a tedy i vině žalobce. Není pak pravdou, že by se žalovaný nevypořádal, resp. nepřezkoumatelně vypořádal s návrhem žalobce na výslech svědka, kterého v odvolacím řízení (dokonce až v doplnění odvolání) označil za řidiče vozidla. Žalobcem zmiňované právo obviněného na předvolání a výslech svědka nelze vykládat tak, že musí být vyhověno každému jeho návrhu na provedení důkazu. Dospěly-li správní orgány k názoru, že spáchání skutku je zcela prokázáno (což v daném případě dospěly, jak žalovaný uvedl např. na straně 9, 10 a 11 napadeného rozhodnutí), a tudíž neshledaly důvod v dokazování nadále pokračovat, nejsou povinny provádět nadbytečné důkazy jen proto, aby tím vyhověly všem návrhům účastníků řízení. Správní orgán je při zjišťování skutkového stavu vázán zásadou materiální pravdy, zakotvené v již shora zmíněném ustanovení § 3 správního řádu, kdy platí, že nevyplývá-li ze zákona (tedy ze správního řádu nebo z jiného zákona) něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby byl úkon správního orgánu v souladu s požadavky obsaženými v § 2 správního řádu, tedy se zásadami legality, zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, proporcionality a ochrany dobré víry, ochrany veřejného zájmu, nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání. Ani takto formulovaná zásada materiální pravdy samozřejmě nezabývá správní orgán povinnosti stanovené v ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, tedy opatřovat z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Současně je však třeba konstatovat, že zmíněná zásada materiální pravdy tak, jak je definována v ustanovení § 3 správního řádu, je korigována i zásadou procesní ekonomie, dle které by mělo být řízení vedeno co nejúčelněji, nejrychleji, nejjednodušeji a nejlevněji, tedy efektivně. Prováděním nadbytečných důkazů by se tak správní orgány dostaly do rozporu právě se zásadou procesní ekonomie.
38. Lze konstatovat, že provedené dokazování a z něho získaná skutková zjištění podávají dostatečný podklad pro to, aby byly vyloučeny důvodné pochybnosti o skutkovém stavu věci. Bylo tak dostatečně prokázáno, že vozidlo Audi RS6, registrační značky X, bezprostředně před provedenou policejní kontrolou (ke které došlo v obci Rozběřice u domu čp. 22) řídil žalobce a že tak byl řidičem, který během jízdy ujížděl hlídce Policie ČR a nereagoval na výzvu k zastavení vozidla dávanou z jedoucího služebního vozidla Policie ČR, který mohl být podroben výzvě ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou (což odmítl) a který mohl být podroben výzvě policisty k předložení řidičského průkazu a osvědčení o registraci

vozidla podle zvláštního právního předpisu, neboť je stanovena povinnost řidiče mít při řízení u sebe tyto doklady a tyto doklady na výzvu předložit. Pouze pro úplnost lze doplnit, že skutečnost, že v době, kdy hlídka Policie ČR přijela k vozidlu Audi, stál žalobce vedle vozidla, neznámá, že přestal být řidičem vozidla.

39. Dlužno dodat, že krajský soud vzhledem ke shora učiněnému závěru neprovedl žalobcem navržený výslech jeho bratra, neboť by to bylo za dané situace již zcela nadbytečné.

VI. Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 13. srpna 2020

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně